Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277968128/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

Inskriptioner på grønne Bånd, og lagde Hænderne over sine Øjne og mumlede:

„Nej, nej, du har Ret, Benedict! Derude hører vi ikke til, i det fremmede Land."

Men om Natten drømte Benedict, at han var under den blå Himmel, men sprang der så let igennem Græsset, som Spurvene fløj — og vågnede med våde Kinder, men turde dog aldrig bede Eberhard om at komme derud igen.

Han kaldte ham aldrig andet end Eberhard, og Eberhard aldrig ham andet end Benedict. Fader, det var Gud, og Sønnen Jesus Og Eberhard og han var Faderens og Sønnens Tjenere.

Menneskene, det var de hvide Kvinder nedenunder, der råbte og støjede sådan hele Ugen igennem, langt ud på Natten, så Benedict foer op af Søvne med Skrig om Hjælp, men altid atter faldt til Ro under Eberhards Hånd, der lagde sig så stumt og blidt over hans Pande. Men som om Søndagene, når Eberhard og han kom ned til dem med Salmebøgerne og Biblen, sad og gemte Ansigtet i Hænderne.

Eberhard og Benedict tog Plads øverst ved det lange Bord, ved den tændte Olielampe, og Eberhard holdt den åbne Bog i Hånden og talte til dem i deres eget Sprog, det som Benedict ikke forstod. Men siden, når han sang for dem, var det på hans og Benedicts, og da græd Kvinderne altid mest, for det var Guds eget Sprog.

Og de steg atter op ad den stejle Trappe til deres Kvist, helt oppe under Stjærnerne, og lidt efter larmede og tumlede Kvinderne igen dernede. Men oppe hos dem var der roligt. Spurvene kvidrede ikke mere i Tagrenden, for det var Vinter nu. Men det var Søndagaften, og når de havde tømt den lille Jærnbakke med Mad og drukket deres Mælk, fortalte Eberhard, med Hænderne foldet over Klapbordet.

Benedict lå på Knæ på Stolen ved Siden af og stirrede ham ind i Ansigtet og lyttede. De to Lys, der brændte til Ære for Helligaftenen, spejlede sig i Ruden. Væggenes skrå Skygger hang om dem som sorte Vinger. Stundum glimtede en enkelt Stjærne ind til dem.